

Luna

‘Waar is dat vriendenboekje toch?’ mompelt Suzan. Ze zoekt tussen de spullen op haar bureau. Ze weet zeker dat het hier ergens ligt.

Op de laatste hockeytraining had Luna het aan haar gegeven. ‘Geef het maar terug na de vakantie,’ had ze gezegd. De hele zomer had Suzan niet meer aan het boekje gedacht. Maar vanmorgen op school had Luna ernaar gevraagd. En omdat over een uur de eerste training van het nieuwe seizoen begint, moet ze opschieten.

Vervelend dat ze het nu net niet kan vinden. Het is ook zo’n troep op haar kamer.

Als ze een stapel tekeningen optilt, komt ze een foto tegen van haar vorige hockeyteam. Zeven meisjes staan lachend naast elkaar. Anniek, hun trainer, staat er ook bij. Suzan pakt een punaise en prikt de foto boven haar bureau. Vanaf vandaag spelen we allemaal in ME2, denkt ze trots. Ze gaan nu met acht meisjes spelen in plaats van met zes. Ze hebben dus nog een speler nodig. Wie zou erbij komen in het nieuwe team?

Opeens kan Suzan alleen nog maar aan hockey denken. Zou ze nog wel in vorm zijn na de vakantie? Ze heeft zo'n tijd niet meer gespeeld.

Ze pakt de stick die naast haar bed staat en maakt een achterzwaai. Intussen zakt ze door haar knieën. Als ze naar voren zwaait, houdt ze haar stick laag bij de grond. 'Dat was een mooie flats!' mompelt ze. 'Anniek zou tevreden zijn als ze dit zag.'

Ze slaat nog een paar keer en mept intussen een sok naar de gang. Zo, die is ook weer opgeruimd.

De tweede sok vliegt erachteraan. Daarna volgt haar onderbroek.

Buster, de kat, die op haar bed ligt te soezen, opent verbaasd een oog.

Suzan duwt ook wat rondslingerend speelgoed onder haar bed. Mooi, haar kamer lijkt zo alweer een stuk netter. Nu alleen dat vriendenboekje nog...

Joost zal het toch niet hebben gepakt? Ze weet dat haar tweelingbroer heel graag tussen haar spullen neust. Als hij dat nu weer heeft gedaan!

Suzan zoekt verder, ook in de la van haar bureau. En opeens ziet ze het boekje liggen. Gelukkig, ze heeft het! Ze bladert er even doorheen. Jet, Amber en Liselot, die ook in het team spelen, staan er al in.

Snel pakt Susan een pen en begint te schrijven.

Plotseling komt Joost haar kamer binnen. 'Heeft mama mijn trainingbroek soms bij jou gelegd?' Hij trekt haar kast open.

‘Niet doen!’ Suzan springt van haar stoel en duwt hem opzij. ‘Ik kijk wel voor je.’

‘Ben je soms bang dat ik je geheimen vind?’ plaagt Joost. Suzan doet alsof ze die opmerking niet hoort en zoekt tussen haar kleren. Ze trekt een zwarte trainingsbroek tussen de stapel uit. Zelf heeft ze een donkerblauwe broek, dus deze moet wel van Joost zijn.

Haar moeder heeft de kleren vast omgewisseld. Sinds kort heeft ze een nieuwe hobby: ze zit op schilderles en is daar zo vol van dat ze van alles vergeet. Het lijkt bijna alsof ze alleen nog maar denkt aan penselen, schildersdoek en verf...

‘Hier.’ Suzan geeft Joost zijn broek. ‘En nou opzouten.’ Ze zucht opgelucht als haar broer haar kamer verlaat, want in haar kast bewaart ze haar dagboek en dat mag hij echt niet vinden.

Ze voelt voor de zekerheid of het er nog ligt en gaat dan door met het vriendenboekje.

‘Ik ga, hoor!’ Vijf minuten later komt Joost opnieuw haar kamer binnen, nu met zijn trainingsbroek en trui aan. Met zijn hockeystick geeft hij een tikje tegen haar been.

‘Niet doen! Straks heb ik weer een blauwe plek.’

‘Van dat zachte tikje?’ Joost haalt grinnikend zijn schouders op.

‘Moet jij ook niet gaan trainen?’ vraagt hij dan.

‘Is het al zo laat?’ Suzan kijkt verschrikt op haar horloge en begint zich gehaast om te kleden. Ze trekt haar rode polo en haar zwarte rokje aan. Dan haar scheenbescher-

mers en hockeysokken en ze is klaar. Haar bitje heeft ze gisteravond al schoongemaakt met tandpasta. Waar is het doosje gebleven waar het in hoort?

Suzan zoekt op haar bureau. Als ze het niet kan vinden, stopt ze haar bitje in haar sok.

Tot slot pakt ze haar stick van haar bed.

Jammer eigenlijk dat ze nog geen nieuwe heeft. Ze heeft er al wel een paar keer om gezeurd, maar haar moeder zegt steeds dat deze stick nog goed genoeg is.

Joost stampst intussen met veel lawaai de trap af. Op hetzelfde moment gaat de bel.

‘Ik doe wel open.’ Joost holt naar de deur. En Suzan kijkt vanaf het traphekje naar beneden.

Luna staat op de stoep. Vorig jaar zat ze in een combinatiegroep, maar sinds drie dagen zit ze bij Suzan en Joost in de klas.

‘Hé, lang niet gezien!’ zegt Joost plagend. ‘Kom je voor mij?’ Luna krijgt een kleur en frunnikt aan haar zwarte haar, dat vastzit in een staart. ‘Ik kom vragen of Suzan meegaat naar trainen. Is ze nog thuis?’

Joost knikt en roept: ‘Suus, bezoek!’

Suzan pakt snel het vriendenboekje en komt de trap af. Ze is best verbaasd als ze Luna ziet. Want haar teamgenoot woont verderop aan de plas, net buiten het dorp. Meestal fietst ze meteen door naar het veld.

‘Hoi! Leuk dat je langskomt.’

‘Ik was vroeg,’ legt Luna uit. ‘Dus ben ik even omgefietst.’ Ze wil het vriendenboekje in haar hockeytas stoppen, maar opeens kijkt ze naar Joost. ‘Jij mag er ook wel in schrijven als je wilt.’

‘Ik?’ Joost krabt nadenkend in zijn haar.

‘Leuk toch!’ dringt Luna aan. ‘Anders staan er alleen maar meisjes in mijn boekje.’

‘Oké.’ Joost pakt het boekje aan en legt het op het kastje naast de deur.

Dan haalt hij zijn hockeystick van de trapleuning en holt naar de keuken om zijn moeder gedag te zeggen. Ze spoelt net een paar kwasten uit onder de kraan. Want ze was alweer aan het schilderen.

‘Ik ga hoor, mam.’

‘Oké, tot straks!’ Zijn moeder strijkt kort door zijn haar.

‘Niet doen!’ moppert Joost. ‘Ik heb er net gel in gedaan en nu zit het natuurlijk weer in de war.’

‘Inderdaad,’ zegt Suzan. ‘Je ziet er niet uit, man. Je lijkt net een egel met mislukte stekeltjes!’

‘Nou, dat vind ik niet, hoor,’ zegt Luna snel.

Joost krijgt een hoofd als een tomaat en duikt de wc in om zijn kapsel te bekijken.

Hij frunnikt er wat aan en holt dan naar zijn fiets, die al buiten staat. Snel klikt hij zijn stick tussen de klem aan zijn frame en racet ervandoor.

Luna staart hem met grote ogen na. ‘Wacht hij niet op ons?’ In haar stem klinkt een lichte teleurstelling door.

‘Zo te zien niet,’ zegt Suzan droog. En heimelijk moet ze een beetje lachen. Voor wie komt Luna eigenlijk? Voor haar of voor Joost?

Op het hockeyveld

Het is niet ver naar het hockeyveld. Het ligt net buiten de wijk waar Suzan en Joost wonen. Naast het veld ligt een klein bos waar hun vader vaak trimt.

Onderweg komen Suzan en Luna meer kinderen tegen die naar FHC gaan. Zo heet de club waar ze hockeyen.

‘Hoi!’ Er klinkt een luide fietsbel en Stijn haalt hen in. Hij is een jongen met sluik, rossig haar dat warrig over zijn voorhoofd valt. Zijn ouders zijn eigenaar van de camping verderop aan de plas.

‘Is Joost al op het veld?’

‘Ik denk het wel,’ antwoordt Suzan. ‘Hij ging in ieder geval eerder van huis dan wij.’

‘Is Stijn bevriend met Joost?’ vraagt Luna nieuwsgierig als hij voorbijgereden is.

Suzan knikt. ‘Hij komt vaak bij ons thuis.’

‘Ik wou dat ik een broer had die zo oud was als ik!’ Luna zucht overdreven en remt omdat ze moeten oversteken.

‘Die van mij zijn stukken ouder en die doen altijd zo vervelend.’

‘Joost is anders ook best een pestkop, hoor,’ zegt Suzan. Luna kijkt alsof ze daar niks van gelooft.

Al pratend zijn ze intussen bij FHC gekomen. Ze zetten hun fiets in het rek en lopen het terrein op.

Joost staat buiten voor het clubhuis en bekijkt net Stijns hockeystick, waar een flink deel van de verf af is geschaafd.

‘Ongelukje gehad?’ vraagt Suzan.

Stijn grinnikt. ‘Ja, zoiets. Ik was aan het voetballen met een jochie van de camping. Ik wilde hem graag mijn voetbalkwaliteiten laten zien en gaf daarom een extra harde trap.’ Stijn doet uitgebreid voor hoe hij dat deed. ‘Maar ik raakte de bal niet helemaal goed...’

‘En die kwam toen in de boom terecht. En daarna haalde jij hem met je hockeystick eruit,’ raadt Suzan.

‘Helemaal goed! Je moet wat overhebben voor je gasten, zegt mijn vader altijd.’

Suzan en Luna moeten lachen om de manier waarop Stijn dat zegt.

‘Hebben jullie een grote camping?’ wil Luna weten.

‘Ik vind van wel,’ antwoordt Stijn. ‘Kom maar een keertje mee na de training. Dan laat ik je alles zien.’

‘Ja, leuk!’ Luna draait zich meteen naar Joost. ‘Ga jij dan ook mee?’

‘O, misschien.’ Joost klinkt niet heel erg enthousiast.

Suzan ziet Luna’s gezicht betrekken en pakt gauw haar arm. ‘Zullen we gaan? De anderen zijn vast al aan het inspelen.’